

старецътъ дойде при чешмата, завъртя пиринчената ѝ канелка, и вода шурна та го опръска. Той се доста чуди, защото такъвъ видъ чешми не бѣше виждалъ. Свали шапка, прѣкръсти се еднажъ по обичая, оми се и се изтри съ кърпата изъ пазвата и седна на близкото тамъ вапсано зелено канапе. Слѣдъ малко той стана, влѣзе вкѣщи и се повъртѣ тукъ-тамъ, като че ли дирѣше нѣщо, излѣзе и се ухѣти къмъ готварницата, гдѣто сега почна да се чува слабъ шумъ и дрънчене на ссждове. Старецътъ надникна въ нея. Извѣтрѣ до вратата Иванъ, босъ, гологлавъ и раздърпанъ, лустросваше обувката на господаря си и ежеминутно хвърляше симпатични погледи къмъ слугинята, която, тъмо подкладала машинага, се бѣше измила, прѣгладила и прѣтѣгаше единъ разнебитенъ корсетъ, скѣтанъ отъ прѣдишната ѝ господарка.

Дѣдо Генко рѣши да се запознае съ тѣхъ.

— Дубругру! Помози Богъ! изговори ухилено и заразгледва внимателно готварницата.

Той считаше законно и праведно къмъ привѣствието да прибави и послѣдното изречение.

— Далъ Богъ добро, дѣдо — отговори Иванъ.

Той вечъ отдавна прѣзъ малкото до вратата прозорче караулѣше стареца, който постърчаваше тукъ-тамъ изъ двора.

Навѣсената слугиня сгуши въ пристилката корсета и се залови на работа.

Изъ града се обадиха 1—2 пискуня отъ арсенала и пивоварницитѣ.

Дѣдо Генко замълча нѣщо, пакъ запита:

— Бе момче, какъ те викатъ?

— Иванъ!

— Иване, дѣ се кръстите?

Слугата оста въ недоумѣние и загледа второчено стареца.

— Накѣдѣ се кръстите сутринъ, кога станете? обясни дѣдо Генко; бутяхъ тукъ-тамъ изъ стаитѣ, дирихъ кунустастъ, ама, види се, като кѣщата още нова, не е направенъ . . .